

INKERILÄISTEN VIESTI

1
2012

TÄSSÄ NUMEROSSA:

Pääkirjoitus: Gallupin tulokset ja niiden perusta	s. 3
Inkeriläisten kesäpäivät Lahdessa	s. 4
Eero Rautajoki – hämäläinen ja inkeriläinen	s. 6
Äitimme Tyyne Lehtosen muistolle	s. 8
Joulun kuvasatoa Hyvinkäältä	s. 10
Kokouskutsu	s. 10
Kamera ei ole säilytyspaikka	s. 11
Matkan varrelta	s. 12
Uutisia Inkeristä	s. 13
Tapahtumakalenteri	s. 15

Kansikuva:

Pauhaava järvi ja pikkupakkaset tekivät rantaan vaikuttavan jääteoksen.

Numero 2-3/2012 ilmestyy viikolla 12. Aineisto toimitukselle 25.2. mennessä.
Numero 4/2012 ilmestyy viikolla 21. Aineisto toimitukselle 29.4. mennessä.

INKERILÄISTEN VIESTI

JULKAISIJA
Suomen Inkeri-liitto ry.
Puheenjohtaja Toivo Flink
toivo.flink@kolumbus.fi

TOIMISTO
Lehden tilaukset ja
osoitteenmuutokset,
jäsenmaksut, tuotetilaukset ym.
Inkerikoti, Karjalatalo
Käpylänseläntie 1
00610 Helsinki

Puh. 045 2612 342
Annikki Kelo
Sampo 800012-306364
Nordea 101030-1085026

ILMOITUKSET/€
1/1 sivu 250 €, ½ sivu 135 €,
¼ sivu 85€
Kuolinilmoitukset 17 €
Kiitos- ym. ilmoitukset 10 €

LEHDEN VUOSITILAUS 2012
35 € kotimaahan ja Ruotsiin,
40 € muualle

LEHDEN TOIMITUS
Päätoimittaja
Toivo Flink
Toimitussihteeri
Riikka Mahlamäki-Kaistinen

TOIMITUKSEN OSOITE
Renkkelintie 28
40950 Muurame
Puh. 050 599 6773
(ark. 9–17.00)
inkerinviesti@suomi24.fi
Huom!
Tilaukset koskevat yhteydenotot
Suomen Inkeri-liitto ry:n
toimistoon, kuten mainittu edellä.

INTERNET
<http://www.inkeriliitto.fi>

PAINOPAikka
Vammalan Kirjapaino Oy,
Sastamala

Lehti ilmestyy kuudesti vuodessa
Aineisto palautetaan vain erikseen
pyydettyäessä

**INKERILÄISTEN
SIVISTYSSÄÄTIÖ**
Hallituksen pj. Toivo Iho
Palokunnantie 5 B 19
02700 Kauniainen
Puh. 050 505 2335
OP 578038-20031499

PÄÄASIAMIEN RUOTSISSA
(Hoitaa lehden tilaukset)
Viktor Aitman
Linbanev. 6
SE-438 35 Landvetter
Puh. (03) 1916 602
v_aitman@spray.se
Ruotsin Inkeri-liiton
postisiirtotili 173888-9

ISSN 1236-9586

GALLUPIN TULOKSET JA NIIDEN PERUSTA

Toivo Flink

Tämän lehden ilmestyttyä alkanut vuosi on päässyt jo vauhtiin. Hyvää vointia, työn ja tekemisen iloa meille toivottaesani palaan vielä kerran Tasavallan presidentin Tarja Halosen viimeiseen uuden vuodenpuheeseen. Jo sitä kuunnellessani panin merkille, että Tarja Halonen painotti siinä useita kertoja yhteisvastuun merkitystä.

Hän muistutti, että Suomi on noussut köyhästä ja syrjäisestä maasta maailman kehittyneimpien ja vauraimpien kansakuntien joukkoon. Tasavallan presidentti tähdensi, että maan yhtenä menestyksen kulmakivenä on ”Suomessa vallitseva tasa-arvokäsitys ja yhteisvastuullisuus”. Halosen mukaan luottamus tähän yhteisvastuun voimaan on auttanut kansaamme, siinä luvussa meitä, selviämään kriisiaikojen yli. Gallup julkaisi heinäkuussa 2010 tutkimuksen, jonka mukaan maailman onnellisimmat ihmiset asuvat Pohjoismaissa. Suomella oli siinä kunnioitettava toinen sija Tanskan jälkeen. Kun WIN-Gallup International julkisti vuoden 2012 kynnyksellä maailmanlaajuisen ns. onnellisuusindeksin, Suomi sijoittui siinä kuudenneksi ohittaen Saksan, Islannin ja Tanskan. Tämän mukaan myös me olem-

me tuoneet osuutemme Suomen onnellisuusmäärään, joka Gallupin mukaan ei riipu varallisuusmäärästä.

Palaan vielä Tarja Halosen näkemyksiin. Hänen mielestään yhteisvastuullisuus ei suinkaan ole lahjakkaiden yksilöiden menestystä rajoittava taakka, joka häittäisi yhteiskunnan kehitystä. Halosen mielestä tällainen ajattelu on hiekkalle rakentamista, koska yhteiskunta ei ole vain yksilöiden summa, ”vaan sen vahvuus ja kehitys riippuu myös siitä sosiaalisesta pääomasta, joka koostuu ihmisten keskinäisestä luottamuksesta ja yhteistyökäytöstä”.

Halonen muistutti meitä samalla vastuun, yhdenvertaisuuden ja oikeudenmukaisuuden merkityksestä, jotka voivat toteutua vain suvaitsevassa yhteiskunnassa. Suvaitsevaisuus ei silti merkitse kaikkien tekojen hyväksymistä, hän painotti. Onko Suomi onnistunut näissä pyrkimyksissään? Vertailu virkistää, kun palautamme mieliimme tilanteen Venäjällä, josta valtaosa paluumuuttajista on Suomeen saapunut. Venäjälle ei ole kuitenkaan syytä kääntää selkää. Mitä paremmin venäläinen yhteiskunta voi, sitä turvallisempi on myös meidän olla ja elää. ▷

Tunnustamalla erilaisuutemme on meidän muistettava myös meitä yhdistävät eettiset voimavarat. Taloudellinen kehitys on rakennettava kestäväälle kulttuuriselle pohjalle. Jatkuvan muutoksen tilassa on pidettävä kiinni perusarvoista. Kaikessa yksinkertaisuudessaan perustana on toistemme kunnioittaminen ja toisistamme huolehtiminen. Itse kukin voi katsoa peiliin ja kysyä itseltään, mitä haluaa tehdä voidakseen paremmin.

Arkistostani löytyi Tasavallan presidentti Tarja Halosen puhe Euroopan kulttuuriseminaarissa ”Maahanmuuttaja kahden kulttuurin välissä” Helsingissä 31.10.2000. Siitä ilmenee, että Halonen on ollut uuden vuoden puheessaan ilmaisemilla linjoilla jo presidenttityensä

alkutaipaleella. Meidän kaikkien arvostamamme suvaitsevaisuuden lisäksi Halonen korosti jo silloin työn ja lähtömaasta hankitun osaamisen merkitystä, jota ei hänen mielestään saa mitätöidä.

Halosen mielestä oikotietä hyviin etnisiin suhteisiin ei ole olemassa. Lainaan tässä päätteeksi yhden pitkäkhön lauseen, johon yhdyn ja toivon, että tämän lukijatkin siihen yhtyvät. ”Tällä tiellä tarvitaan viisaita päätöksentekijöitä, puolueita ja niitä tukevia valistuneita äänestäjiä, hyvää hallintoa, valpasta ja oikeudenmukaista mediaa, työelämän osapuolia, kansalaisjärjestöjä, osallistuvia etnisen vähemmistön järjestöjä, yhteisöjä ja tavallisia ihmisiä – meitä jokaista.” ①

P.S. Muistattehan äänestää!

Hyvät Inkeriläisten viestin tilaajat.

Tämän lehden välissä on perinteen mukaisesti tilillepanokortti lehtemme vuoden 2012 tilausmaksun suorittamista varten.

Tilaushinta on Suomeen ja Ruotsiin meneville lehdille 35 €, muihin maihin 40 €. Eräpäivä on merkitty maksukorttiin.

Muistattehan kirjoittaa viestikenttään **lehden saajan nimen ja osoitteen.**

Tämä on erittäin tärkeää varsinkin siinä tapauksessa, jos maksatte jollekin toiselle henkilölle tilaamanne lehden.

Mikäli ette halua tilauksenne jatkuvan, pyydämme teitä ystävällisesti ilmoittamaan siitä joko kirjeitse tai puhelimitse toimistoomme. Tällä toimenpiteellä helpotatte tilaajarekisterimme ylläpitoa.

Kiitos etukäteen.

Suomen Inkeri-liitto ry

Käpylänkuja 1

00610 Helsinki

puh. 045 261 2342 / Annikki Kelo

INKERILÄISTEN KESÄPÄIVÄT LAHDESSA 2012

Arvo Korkkinen

Lahti on toiminut inkeriläisten juhlapaikkana jo kymmenen kertaa vuodesta 1975 alkaen, jolloin kerhomme perustettiin **Juhani Jääskeläisen** toimesta. Kerhomme jäsenmäärä on ollut keskimäärin 35 jäsentä, koostuen alkuperäisistä inkeriläisistä sekä Inkerin ystäväistä.

Edellisten juhlien jälkeen totesimme, että nyt riittää osaltamme juhlien järjestely. Syynä oli lähinnä aktiiviväen ikääntyminen. Mutta eipä ollut muillakaan seuroilla voimia/halua jatkaa? Tilanne on hälyttävä. Nuorta paluumuuttajaa on tullut pilvin pimein, eikö heillä ole mitään tarvetta vaalia inkeriläisyyttään? Tästä kimpaantuneena päätimme ”vielä keran” järjestää juhlat.

Kesäpäivät ovat siis tänä vuonna Lahdessa. Paikkana on Joutjärven kirkko ja ajankohtana 14. Päivä (lauantai) heinäkuuta 2012. Kirkon tiloissa on käytössämme seurakuntasali, kahvila/ruokailutilat ja itse kirkkotila alkaen kello 16. Myös siskonpetipaikkoja löytyy noin 50 hengelle kirkon yhteydessä olevasta urheilutilasta. Normaalin kesäpäiväohjelman lisäksi, järjestämme Inkeri-aiheisen

näyttelyn sekä myymme arpoja. Ulkopuolisilla inkeriläisillä on mahdollisuus esitellä tapahtumassa kirjoja yms. tuotteita.

Tarkoitus on myös kokoontua Kahvisaaressa perjantai-iltana ”puoli vallattomaan” illanviettoon laulun, grillaamisen, iltanuotion ja saunomisen merkeissä. Tilaisuus on pääasiassa lahtelaisille, mutta toivotamme myös pitempimatkalaiset tervetulleiksi. Kahvisaareen on myös mahdollisuus majoittua siskonpetiperiaatteella. Kahvisaareen pääsee autoilla. Mukkulan leirialue on puolen kilometrin päässä ja siellä on vuokrattavana mökkejä ja telttapaikkoja.

Yhdistyksen taloudenhoitajana kannan huolta juhlien taloudesta, niinpä tulemme perimään päivien osanottajilta käsiohjelmasta noin viiden euron maksun. Maksusta ovat vapautettuja vain päivien järjestelijät ja ohjelman suorittajat. ①

Tervetuloa Lahteen
Kesäpäivien järjestelytoimikunta

Eero Rautajoki – hämäläinen ja inkeriläinen

Reijo Rautajoki

Isäni **Eero Rautajoki** oli perushämäläinen mies, sodan käynyt ja opettajaksi valmistunut. Hänen vanhempansa sukujuuret olivat Hämeessä, vaikkakin muuta sukua oli ympäri Suomea: Helsingissä, Viipurissa, Porissa, Varkaudessa, Vaasassa. Eero kasvatettiin isänmaallisessa hengessä. Kommunistit olivat pahoja, Neuvostoliiton käytyreitä, isänmaan pettureita. Sotarintamalla isänmaan vapauden puolustaminen syvensi hänen vakaumustaan.

Vaikuttavia tarinoita

Eero avioitui inkeriläisen **Elsa Dubelmanin** kanssa sodan jälkeen vuonna 1945. Elsa oli tullut Suomeen pari vuotta aikaisemmin inkeriläisten suuren muuttoaallon jälkivaiheessa. Inkeriläiseen naiseen tutustuminen muutti Eeron elämän ja harrastusmaailman kertaheitolla. Inkeriläisiin tutustuminen ja Inkerin kansan kohtalon tutkiminen tulivat olemaan hänelle vuosikymmenten mittainen projekti, joka päättyi vasta luonnollisella tavalla vuonna 2006.

Ensimmäiseksi Eero tutustui tietenkin vaimonsa sukulaisiin ja tuttaviiin. Hän kuuli tarinoita Inkeristä. Ihmisten kohtalot olivat kovia. Kolhoosien tulo maalaisyliin, kulakkien ja pappien vainot, kirkkojen sulkemiset, sukulaisten ja ystävien yölliset vangitsemiset, karkotukset ja kaatoamiset. Kaikki tämä vahvisti hänen kä-

”*Lapsena kuulin yökaudet isän kirjoituskoneen naputusta.*”

sitystään, että Neuvostoliitosta ei tullut mitään hyvää Suomelle eikä venäläisiin voinut luottaa.

Remingtonin naputusta

Eero ryhtyi haastattelemaan inkeriläisiä. Pian hän liittyi Inkeriläisten yhdistykseen Tampereella ja toimi sen puheenjohtajana muutaman vuoden. Tätä kautta hän löysi mielenkiintoisia uusia tuttavuuksia. Hän motivoi inkeriläisiä kirjoittamaan muistelmiaan. Moni kirjoittikin itse omat muisteluksensa ja luovutti ne isälleni käyttöön ja puhtaaksikirjoittamista varten.

Eero kirjoitti vanhalla Remington-merkkisellä kirjoituskoneella. Kaksi sormea oli toimiva järjestelmä. Enempään ei ollut tarvetta. Virhettä ei korjattu, vaan koko sivu meni uusiksi. Muistan, kuinka lapsena kuulin yökaudet isän kirjoituskoneen naputusta. Hän ei malttanut keskeyttää kirjoittamista jatkaakseen seuraavana päivänä, vaan halusi yleensä saada jutun valmiiksi kertaheitolla. Kun tietokone valloitti maailman, se ei koskaan löytänyt tietään Eeron työpöydälle.

Mittava työ

Eeron laati luetteloita Inkerin kylistä, murresanastosta selityksin varustettuna, sukunimistä ja niiden alkuperästä sekä vangituista, kadonneista ja ammutuista ihmisistä. Muistelmia kertyi kymmeniä, myös toisten tekemien haastattelujen pohjalta.

Vaimon sukujuuret sytyttivät Eero Rautajoessa palavan halun tutkia inkeriläisyyttä.

Isäni jätti jälkeensä historian harrastajaksi melko mittavan arkiston. Hän luovutti kirjoituksiaan eri puolille, mm. Tampereen yliopistoon, Valtionarkistoon ja Kansanrunousarkistoon. Inkeriläisten Viestiin hän kirjoitti juttuja moneen vuoden ajan. Eeron arkisto antaa yhä edelleen arvokasta tietoa inkeriläisten elämästä ja kohtaloista.

Isäni harrastus ja sukuarkiston paperit ovat osaltaan olleet tärkeä motivaattori itselleni, kun ryhdyin tutkimaan sukume vaiheita ja selvittämään inkeriläisiä

juuriani. Tietenkin myös äitini kertomukset Inkerin ajoilta ovat olleet toinen tärkeä tekijä. Näitä tarinoita sain kuulla lapsena moneen kertaan kotona ja kylässä. Minulle on aiheen tuttuudesta huolimatta avautunut aivan uusi ja mielenkiintoinen maailma, johon entisenä historian opiskelijana olen voinut innolla syventyä.

Hämäläinen isäni ei voinut muuttua inkeriläiseksi, mutta oli varmasti yhtä ylpeä läheisestä suhteestaan tähän kansamme osaan kuin omista juuristaan. ①

ÄITIMME TYYNE LEHTOSEN MUISTOLLE

Äitimme **Tyyne Lehtonen** os. **Laitinen** syntyi vuonna 1925 Pohjois-Inkerissä, Lempaalan seurakunnassa. Hän nukkui pois 16.11.2011 Raahen sairaalassa.

Äidin suku oli siirtynyt 1600-luvulla Savosta Inkerinmaalle. Laitiset viljelivät maata ja heillä oli myös karjaa. Inkeriläiset olivat uskonnoltaan evankelis-luterilaisia ja kirkko sekä uskonto olivat heille hyvin vahva voiman antaja.

Vuoden 1935 **Stalinin** vainoissa äidin perhe menetti kaksi kotia ja heidät pakko-siirrettiin Etelä-Venäjälle, Yaroslaviin. He palasivat varkain Länsi-Inkeriin ja joutuivat muiden tavoin kolhoosiin töihin.

Toinen maailmansota alkoi ja siviiliväestö jäi kahden rintaman väliin. Saksalaiset valloittivat kylän ja ottivat sen komentoonsa. Äitimmekin joutui työskentelemään 16-vuotiaana saksalaisten pakkotyöleirillä noin kaksi vuotta. Kuri oli kovaa ja työ raskasta.

Vuoden 1943 syksyllä äitimme saapui muiden evakuoitujen inkeriläisen kanssa Suomeen. Suomi tarvitsi paljon työvoimaa. He tulivat laivalla Turkuun, miinoitetun Suomenlahden yli.

Oulun karanteenileiriltä äidin perhe siirtyi Paavolan Rukkisperälle, Ojala-nimiseen taloon, jota asuttivat **Anton** ja **Lyydia Lehtonen** perheineen. Rakkaus roihahti talon **Urpo** pojan ja Tyyne äitimme välillä. Heidät vihittiin vuonna 1945 ja he ostivat vuonna 1948 Revonlahdelta Pursila-nimisen maapaikan.

Äidin työ oli raskasta maalaistalon työtä. Meitä lapsia syntyi kymmenen ja äitim-

me huolehti kodin sekä navettatyöt, koska isämme teki päivisin traktoritöitä maalais-taloissa.

Suuri suru kohtasi perhettämme kun isämme menehtyi sydänveritulppaan vuonna 1965.

Nuorin sisaruksista oli silloin 5-vuotias ja vanhin poika 19-vuotias, juuri armeijaan menossa.

Tomerasti äiti hoiti kodin asiat kuntoon vanhimman veljemme kanssa. Me nuoremmat autoimme äitiä kodin töissä taitojemme mukaan. Sosiaalihuollon tarjouksen äiti kielsi jyrkästi. Elämämme oli niukkaa, mutta pärjäsimme.

Äitimme oli temperamenttinen, paljon aikaansaava luonteeltaan. Hän hallitsi useita vieraita kieliä, joista venäjä oli vahvin. Hän toimi usein tulkkina Neuvostoliiton matkoilla.

Äidin harrastus oli runojen ja tarinoiden kirjoittaminen, joita julkaistiin useissa lehdissä. Hänen oma elämäkertakirjansa ”Kohotalon lapsia” julkaistiin vuonna 1974. Hän kuului Maakuntakirjailijoiden liittoon, Inkerin liittoon ja maatalousnaisiin. Nuorempana äiti ja isä kuuluivat kirkkokuoroon.

Tyyne Lehtoselle myönnettiin ansiomitali äitienpäivänä presidentinlinnassa, vuonna 1990 ansiokkaasta perheen kasvatus-työstä.

Äitimme kaipasi koko ikänsä Inkerinmaalle ja teimmekin sinne yhdessä useita matkoja.

*Kiitollisina äitiä muistaen
Tyyne Lehtosen lapset*

VUOTTENI HELMINAUHA

*Taas liittynyt uusi helmi
on vuotteni rihmahan
ja hartain mielin auki
lyön muistojen lippahan.
Niin herkkä on lippahan lukko
sen usein aukaisen
ja helmien hohtavuutta
yhä toisiinsa vertailen.*

*Mikä helmistä hohtavin, kaunein
en tiedä mä ensinkään.
Mitä niistä tarkastanekin
ihaniksi ne kaikki nään.
Nuo vaaleat hohtavat helmet
ne on aikoja lapsuuden
ja niitä kun katson, ne saavat
yhä uuden kirkkauden.*

*Vaan entäs helmeni tummat
ne on aikoja taistelujen
pisaraisia kyynelten vuotten
ja helmiä kärsimysten.
Vaan niitä kun katson, niin yhä
kauniimmiksi ne silmissä saan
koetuksen kirkas kulta
kas helmistä heijastaa.*

*Ovat kalliita helmeni kaikki
en ainutta antaisi pois
elo tyhjää minulla oisi
jos helmiä näitä ei ois
Minä aarteeni armahat kätken
taas muistojen lippaaseen
ja käteni yhteen liitän
luon katseeni korkeuteen.*

*Sinä tarhuri taitavin tunnet
mitä taimesi tarvitsee
Sinä tiedät ett” tuskien tuulet
vain kasvoja karkaisee.*

Työne Lehtonen

JOULUN KUVASATOJA HYVINKÄÄLTÄ

Hyvinkään Inkeri-kerhon joulujuhlaan saapui 68 osallistujaa.

Kokouskutsu

**Suomen Inkeri-liitto ry:n kevätkokous
pidetään maaliskuun 24. päivänä 2012 klo 14.00**

Karjalatalolla, Inkeri kodissa
Käpyläänkuja 1, 00610 Helsinki

Kokouksessa käsitellään säännöissä kevätkokoukselle määrätyt asiat. Äänivaltuutettuja ovat jäsenmaksunsa maksaneiden jäsenjärjestöjen valtuuttamat henkilöt sekä ne hallituksen hyväksymät henkilöjäsenet, jotka ovat suorittaneet jäsenmaksunsa.

Hallitus

KAMERA EI OLE SÄILYTYSPIAIKKA

Riikka Mahlamäki-Kaistinen

Sain viime vuonna monta yhteydenottoa lukijoilta koskien pyydettyjä valokuvia. Monelta lehden ensimmäisellä sivulla olevat kuvavaateet ovat menneet vähän ohi. Eikä ihme. Ne, jotka ymmärtävät paljon kuvaamisesta, ovat yleensä ohjeineen vähän liian teknisiä.

Näin ollen ajattelin kirjoittaa muutaman kuvausta koskevan neuvon. Olen itse ihan tavallinen sunnuntaikuvaaja, joten onnistunen välttämään tuon ”teknisensanaston suon”.

Pääsääntöisesti kehottaisin nykyisillä digikameroilla kuvaavia muistamaan seuraavan asian: Vaikka kameran muistikorttiin mahtuu jopa satoja kuvia, muistikortti pitäisi tyhjentää usein. Tiedän kokemuksesta, että moni säilyttää kamerallaan kuvia jopa vuosien takaisista tapahtumista: on syntymäpäivää, joulujuhlaa, kanttarellisatoa ja lapsenlapsen rippijuhlia. Kameran näytöltä katsottaessa, ja ehkä tietokoneen ruudullakin, kuvat näyttävät ihan kelpo otoksilta. Kuvan saate-tiedot kuitenkin paljastavat kuvan todellisen tason. Mitä enemmän kameran muistissa on poistamattomia kuvia, sitä heikommaksi kuvat käyvät.

Kärjistetysti asiaa voisi kuvata näin: jos kameralla otetaan yksi ainoa kuva, se on laadultaan todennäköisesti ihan huippuluokkaa. Kun otetaan kaksi kuvaa, kameran kuvakapasiteetti jakautuu näille kahdelle kuvalle, jolloin kumpikaan ei ole enää ihan yksinään otetun kuvan luokkaa. Taso ei sentään puolitu, mutta heikkenee kuitenkin. Sitä mukaa kun kuvamäärä kasvaa, myös laatu laskee. Kun ”filmillä” sitten on satoja kuvia, taso on sen kaltainen, ettei kuvaa voi painaa terävästi lehteen. Se muuttuu sumeaksi mössöksi, jossa ääriiviivat katoavat ja hahmot muuttuvat tunnistamattomiksi.

Viime kesän matkalla Norjaan kamera tallensi minut näin hienoissa maisemissa.

Joskus lehteen tulevat kuvat ovat sitä luokkaa, ettei niitä voi paljon postimerkkiä suurempaa kokoon painaa. Toisinaan sekin on tietenkin ihan riittävästi, mutta isommat kuvat olisivat toki mukavampia. Ja kyllähän se harmittaa, kun kiva kuva ei saa kuvaushetken arvoista asemaa lehdestä.

Siirtäkää siis kuvat pois kameralta ja tyhjentäkää muisti. Jos kotona ei ole tietokonetta tai homma tuntuu muutoin hankalalta, voi kameran aina kyyditä valokuvaajalle ja pyytää myyjää ”kehittämään” kameran kuvat paperikuviksi ja tyhjentämään muistikortin. Näitä kuvia voi lähettää edelleen lehteen skannamalla tai lähettämällä kuvat minulle postitse skannattavaksi. Palautan kyllä kuvat niin toivottaessa.

Toinen yleinen kompastuskivi koskee kuvien lähettämistä sähköpostitse. Kuva saattaa olla ihan hyvätasoinen, mutta sitten lähettäjä muokkaa tai hyväksyy sähköpostiohjelmansa muuttaa kuva pienempään muotoon. Kuvia ei pitäisi muokata eli ns. pakata helposti ladattavampaan muotoon, koska silloin kuvataso laskee. Sama ongelma on Internetiin tehtävissä kuvakirjastoissa. Vaikka kuva näyttää hyvältä tietokonenäytöllä, se ei välttämättä ole sitä lehden sivulla.

Kun siis nöyrästi pyydän, että lähettäisitte mahdollisimman hyvätasoisia kuvia, en viittaa kuvien taiteellisiin laatuihin vaan yksinomaan tähän painotekniikassa kaivattavaan kuvatasoon. Ja toki heikkolaatuisetkin kuvat otetaan vastaan. Parempi sekin kuin ei mitään. ①

Matkan varrelta – inkerinsuomalaisen muistelmia

Reino Jaakkimainen

Jatkoa
Inkeriläisten
Viestissä 11/2007
aloitetuille
muistelmille.

Jälkihuomautuksia

Nuoren elämäni aikana epäonneni oli elää kahden diktatuurin alla. Kumpikin käytti hyväkseen äärimmäistä kauhua, terroria. Ainostaan menetelmät olivat erilaiset. Totuuden sisältämällä kuvaannollisuudella voi sanoa että yksi vangitsisi sinut yöllä ja ampui sinut salaa, naapurien peloissaan odotellen vuoroaan; toinen hirttäisi sinut julkisesti ja jättäisi sinut päiviksi roikkumaan muiden kauhuksi.

Yksi salli ainoastaan yhden epäkäytännöllisen sosiopoliittisen käsitteen, mikä, kuulostaen hyvin moraaliselta, ”proletariaatin diktatuurina” edisti ja tuki ihmisluonteen pahimpia piirteitä.

Toinen, edustaen rodullista ennakkoluuloa, missä, sen mittakaavassa, arjalaisena rotuna saksalaiset, hallitsijakansana, olivat ylinnä, juutalaiset ali-ihmisinä sen pohjalla; järjestelmä jota muut maailman kansat eivät koskaan voisi hyväksyä.

Itsekkäästi katsoen saksalaisten tulo toi meille etuja, joista yksi oli hyvin tärkeä minulle. Minun kansallinen identiteettini tuli selväksi. Suomalaisena olo edellytti, että olisin ollut syntynyt Suomessa. Inkerinsuomalaisena olen Inkerissä syntynyt suomalainen. Olen ylpeä siitä, eikä kukaan voi sitä kiistää tai käsittää väärin. Olen maantieteellisesti myös inkeriläinen, mutten inkerinsuomalaisena ole inkerinvirolainen, -vatjalainen, -inkeroinen, -venäläinen, jne.

Toinen tärkeä etu oli uskonnonvapaus, mahdollisuus kuulla Jumalan sanaa. Ateistinen kommunistinen valtio kielsi rangaistuksen uhalla kaiken uskonnollisen toiminnan. Ennen sitä luterilainen

kirkko tunnollisine rohkeine pappeineen vaikutti, ei ainoastaan uskonnonasioihin, vaan myös suomalaisen kulttuurin edistämiseen Inkerissä. Suomalaiset, omalla kielellään, olivat paljon lukutaitoisempia kuin paikalliset venäläiset.

Opin ja vieläkin muistan äitini hyräilevän kiellettyjä hymnejä. Meillä oli kaunis perheraamattu pienen, pöytäliinan peittämän pöydän päällä, minkä sisäsivulla oli sivunkokoinen kuva Martin Lutherista.

Monet Inkerin kirkot – ne mitkä olivat vielä jäljellä – toimivatkin Suomen ja sinne aikaisemmin paenneiden inkerinsuomalaisten avulla, saksalaisten tulon jälkeen. Me olimme jo silloin Virossa.

Suomen ollen, vaikkakin joskus vastahakoinen, saksalaisten liittolainen sodassa tuotti jonkun verran helpotusta inkerinsuomalaisille. Aluksi saksalaiset eivät olleet tietoisia meistä ja pitivät meitä venäläisinä. Paikalliset tulkit venäläisinä eivät olleet erikoisen kiinnostuneita valistamaan saksalaisia tästä. Pikkuhiljaa tämä tieto levisi saksalaisten keskuudessa ja siitä tuli jotain hyötyä meikäläisille. Suurin hyöty tästä meidän perheellemme oli kaikei mahdollisuus päästä pois sodan jaloista ja se mitä tapahtui tämän jälkeen. (Emme tätä silloin vielä osanneet aavistaa emmekä arvostaa.)

Saksalaiskokemukseni perustuvat 14-vuotiaan pojan elämyksiin epävakaisessa tilanteessa, lähellä rintamaa. Olosuhteista riippuen voi tietysti kokemukkin olla toisenlainen. Tätä muistinpanoa tehdessäni vuosikymmenien jälkeen moni

asia ihmetytti minua. En esimerkiksi aluksi voinut uskoa, että olin Inkerissä saksalaisaikana ainoastaan yhden vuoden. Se tuntui enemmän 2–3 vuodelta. (Samoin myöhempi Virossa olo.)

Ennen junan Narva-joen ylittämistä katsoin taas maisemia ja mietin näenkö Inkeriäni, rakasta syntymämaatani enää koskaan. Jos tämä olisi viimeinen kerta, toivoin ja koin sen mitä näin jäävän pysyvästi sisimpääni. Maa, esivanhempieni hien, veren ja kyynelten kastelema, tulet

aina olemaan osana minua. Jää hyvästi!

Tulevaisuus, aina tuntematon, on epävarmuuden peittämä erikoisesti sota-aikana. Saapuessamme Viroon, tähän tuntemattomaan maahan, emme tienneet mitä odottaa. Kiitollisina Luojalle, joka oli suojellut ja ohjaillut meitä tähän asti, toivomme ettei Hän hylkäisi meitä nytkään. Pian tulisimme huomaamaan, että meidän tulevaisuudenpelkomme oli oikeutettua. Hengissä pysymisen kamppailut eivät tosiaan olleet vielä ohi. ①

UUTISIA INKERISTÄ

Wladimir Kokko

ULKOSUOMALAISPARLAMENTAARIKOT TARTOSSA

Kerran vuodessa pidetään ulkosuomalaisparlamentin (usp:n) aluekokoukset maailman eri puolilla. Tämän vuoden Itä-Euroopan aluekokous pidettiin Tartossa 3. joulukuuta usp:n varapuhemies **Wladimir Kokon** johdolla. Siinä oli edustettu 14 usp:n sääntöjen ratifoinutta yhteisöä Virossa, Venäjältä ja Ruotsista. Asiantuntijaksi kokoukseen kutsuttiin myös tri **Toivo Flink** Suomesta, joka edusti myös Suomen Inkeriliittoa.

Asialistassa oli kolme kohtaa: 1) inkeriläisarkiston perustaminen, 2) mahdolliset aloitteet tulevaan usp:n varsinaiseen istuntoon, 3) suomalais-ugrialaisten kansojen 6. Maailman-kongressin järjestelyyn kuuluvat asiat. Toivo Flinkin esittämä ajatus inkeriläisarkiston perustamisesta Suomen kansallisarkiston yhteyteen sai aluekokouksen kannatusta. Osallistujien mielestä siitä voi

Kuvaaja: Viljo Ostonen

Keskustelut jatkuivat kokouksen päätyttyäkin.

muodostua sopiva aloite ulko-suomalaisparlamentin varsinaiseen kokoukseen. Puhuttiin muistakin aloite-ehdotuksista. Päätettiin, että ensi vuonna Unkarissa pidettävän suomalais-ugrialaisten 6. maailmankongressin inkerinsuomalaisten delegaatioon valitaan 6 edustajaa Venäjältä, 2 Virossa ja 2 Suomesta. Yksimielisesti hyväksyttiin, että **Aleksanteri Kirjanen** jatkaa liikkeen konsultatiokomitean jäsenenä.

Samana päivänä Inkeri-talossa oli myös **Toivo Kabasen** johtama Viron inkerinsuomalaisten liiton johtokunnan kokous. Pitkä kokouspäivä päättyi hauskoihin pikujoulujuhliin. ▷

VIESTIJÖITÄ KOULUTETTIIN HELSINGISSÄ

Inkerin kulttuuriseuran ja Pietarin Inkerin Liiton yhteisenä hankkeena Inkerinmaalla koulutetaan viestijöitä eli ihmisiä, jotka pystyvät kirjoittamaan Inkenmaan suomalaisista tapahtumista. 6.-11. joulukuuta viisi koulutettavaa (L.-E. Aleksandrova, O. Asikainen, O. Dyba, A. Jaakkola ja L. Pilvinskaja) oli koulutusmatkalla Helsingissä.

Koulutuksen ohjelmaan kuuluivat käynnit kulttuuriseuran toimistossa, Lähiradion studiossa, Päivälehdessä, kansallisarkistossa ja venäjänkielisen Spektr-lehden toimituksessa.

Koulutusmatkan aikana tutustuimme myös Suomen itsenäisyyspäivän juhlintaan, yhdessä Pietari-seuran kanssa juhlittiin pikkujoulua Venäjän tiede- ja kulttuurikeskuksessa, kävimme Karjalatalon joulumarkkinoilla ja olimme adventtisunnuntai-illalla tuomiokirkossa.

ALUEEN KANTAKANSOJEN 4. KONFERENSSI

Neljättä kertaa 14. joulukuuta kutsuttiin koolle vuotuinen suomalais-ugrialaisten kansojen problematiikalle omistettu Leningradin alueen konferenssi. Tällä kertaa sen järjestäjänä oli alueen kansalaiskamari, jonka edustaja kansallisuusasioista vastaavan lautakunnan puheenjohtaja **Olga Konkova** oli konferenssissa pääpuhujana. Hänen mukaan Leningradin aluehallitus on kehittänyt vuosille 2012–2014 suomalais-ugrialaisten kansojen tukiohjelman. Suunnitelmissa on erilaista koulutustoimintaa, sivistyttävää kirjallisuuden julkaisemista, kansanjuhlien pitäminen.

Konferenssi pidettiin Leningradin alueen lainsäätävän kokouksen salissa. Mielienkiintoista, ettei enää puhuta ”etnokeskusten” perustamisesta. Toksovan

Rappulassa vuosi sitten avattu keskus kaatui sen johtajan vaihtoon ilman merkittäviä tuloksia. Neljän konferenssin ainoana todellinen saavutus on vähälukuisen kantakansan statuksen myöntäminen vatalalaisille. Muiden rinnalla Inkerin Liittoa konferenssissa edustivat puheenjohtaja Aleksanteri Kirjanen ja varapuheenjohtaja Viljo Ostonen.

JOULUJUHLAT HATSINAN PALATSIN EDESSÄ

Joulupäivänä, kun monet inkerinsuomalaiset olivat vielä kirkoissa, Hatsinan Inkeri-Seura (pj **Vladimir Jakovlev**) piti isolla aukiolla Paavalin palatsin edessä joulujuhlien esittelyn. Tarkoituksena oli tutustuttaa paikallisia venäläisiä suomalaisen joulunviettoon.

Aukiota koristeli pitkä joulukuusi, mökkikioskeista myytiin karkkia, pulloja ja tietenkin glögiä, kaiuttimista soivat suomalaiset joululaulut. Yleisöä tervehti rovasti **Pavel Krylov**, joka myös lausui kanteleen säestyksellä. Tilaisuuden juontaja **Wladimir Kokko** huomasi, että tuskin aikaisemmin historiallinen palatsi sai kuulla niin paljon suomalaisia joululauluja. Avustajansa **Alla**-tontun (sukunimeltä **Sadovnikovan**) kanssa hän kertoi suomalaisista joulutavoista. Yhdessä Talomerkit yhteen kanssa laulettiin jouluvirsi, sen jälkeen Talomerkit pitivät lyhyen kansanmusiikkikonsertin. Alla-tonttu ja Talomerkit pystyivät tanssittamaan yleisöä vähän. Tilaisuuden lopuksi saapui Joulupukki, joka kertoi itsestään ja hänen kiireisestä päivästä Skuoritsan seurakunnassa. Vaikka Joulupukki onkin Korvatunturilta syntyisin, mutta on asunut jo kauan Taaitsassa, paljasti juontaja lopussa. **Slava Väisänen** esittämä Joulupukki tervehti yleisöä myös venäjäksi. Erityistä iloa toi lapsille poro, joka koko päivän ahkerasti kyyditti heitä.

TAPAHTUMAKALENTERI

Ilmoittajille: Jotta tapahtumakalenteriin toivotut ilmoitukset ehtisivät painoon, tulee ne lähettää toimitussihteerille, postitusmuodosta riippumatta, siten, että ne ovat perillä viimeistään lehden kakkossivulla ilmoitettuna aineiston vastaanottopäivänä

Hyvinkään Inkeri-kerhon tapahtumia

- Kevään ohjelman alustava suunnitelma:
8.1. klo 14 **Virpi Koivisto** kertoo Vasilin saaren kirkon remontin valmistumisesta ja seurakunnan edustajien matkasta sinne.
- 5.2. klo 14 diakoni **Päivi Lammela** kertoo Ugandasta yhteisvastuukeräyksen ulkomaankohteesta, johon on tutustunut paikan päällä.
- 4.3. klo 14 kevätkokous ja elokuva **Katri Kukko**sesta. Elokuvan on tehnyt Räisälästä kotoisin oleva **Aimo Kalenius**.
- 1.4. klo 14 Kirjasta ”Kadonnutta Inkeriä” tehty kuvakertomus. Kirjan on kerholaisemme **Arvo Närhi** lahjoittanut kerhollemme.
- 6.5. klo 14 Kerhon aihe vielä avoin.

Tiedustelut Irja Pelkonen,
inkerikerho@gmail.com tai
p. 040 550 5712

Lahden seudun Inkeri-seuran tapahtumia

Vuoden 2012 toiminta

Kerhoillat joka kuukauden toinen maanantai.

- 13.2. klo 15 Kerhoilta
- 12.3. klo 15 Kevätkokous
- 31.5. Kevätretki Putronniemi
- 14.7. Inkeriläisten kesäjuhla
- 13.8. klo 15 Kerhoilta
- 10.9. klo 15. Kerhoilta
- 8.10. klo 15 Syyskokous
- 12.11. klo 15 Kerhoilta
- 10.12. Joulukuukausi

Kerhoillat ja kokoukset Lutherin kirkolla, osoitteessa Vuorikatu 37.

Kerhoilloista ja kokouksista tiedusteluihin vastaa

Maria Lahti, p. 0400 841 741

Helsingin seudun Inkeri-seuran tapahtumia

Anitta Iline anitta@inkeriseura.com tai
p. 050 565 9805

Työpajat järjestetään Karjalatalon Inkerikodissa (Käpylänkuja 1, Helsinki)

Tiedustelut

Toivo Tupin p. 040 578 3894

LEVITÄ INKERI-TIETOA

Saatavana Inkeriläisten Sivistyssäätiöstä: Annikki Kelo p. 045 2612 342

Kirjallisuus

Flink Toivo: Kotiin karkotettavaksi, 30,-

Häkkinen Juho: Siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan I – II, 15,-

Kalevalaseuran vsk. 69-70: Maria Luukan laulut ja loitsut, 6,50,-

Kuivanen Lilja (toim.): Inkerin vuotuisjuhlat, 10,-

Krifors Lars: Oli onnistuttava, 15,-

Nokkala Tapani: Paavo Räikkönen Inkerin mies, 25,-

Ojala Ella: Ensimmäinen kevät, 16,-
Pelastunut albumi, 22,-
Pitkä kotimatka, 14,-

Pelkonen Hannu: Voihan Venäjä, 25,-

Pärnänen E.: Antti Kivekäs I – II, 9,-

Ripatti Maria: Elämä yhden kortin varassa, 16,50

Savolainen Aatu: Suomalainen sissisodassa, 15,-

Savolainen Mikko: Inkerinmaa, 33,50

Seppänen Heikki: Etelän tien kulkija – Vilho Helanen, 25,-

Sihvo Jouko: Inkerin kansan 60 kohtalonvuotta, 24,-

Sihvo Jouko (toim.): Inkerinsuomalaisten kohtalo, 20,-

Störgren Aleksander: Mutkainen tie vapauteen, 10,-

Suominen Hellin: Mooses Putron elämäkerta, 2,50

Survo Arvo: Itku Inkerille, 17,-

Sveriges ingermanländska riksförbund:
Sverigeingermanländarnas historia, 24,-

Tuukkanen Saimi
Elämäni helminauha, 5,-

Äänitykset

Inkerikuoro (CD): Minä tyttö, 10,-

Santtu Lauri (äänilevy single):
Murrejuttuja, 2,50

Survo Arvo (C-kasetti):
Omal maall', 2,-

Kartat

Mustonen:
Inkerin kartta v. 1933, 12,-

Randefeldt:
Inkerin uusi kartta v. 1992, 10,-

Randefeldt:
Keski-Inkeri Kylä ja tiekartta
v. 1993, 10,-

Muut

Inkerin pöytälippu (polyesteriä) +
salko marmorijalustalla: 22,-

Inkerin pöytälippu (polyesteriä): 17,-

Adressi surunvalitteluun: 7,-

Pakki Nikolai:
Inkerin kylän lähihistoria taiteessa, 15,-
Inkeri-keskuksesta ja numerosta 09-3499626

Rautajoki Reijo: Vaietut
s-postitse: reijo.rautajoki@gmail.com
ja hyvin varustetuista kirjakaupoista